

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗΝ ΔΙΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ ΓΙΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

Του Παναγιωτοπούλου Χρήστου, μέλος του Γ. Σ. της ΑΔΕΔΥ
Πρόεδρος του Σωματίου Εργαζομένων Δήμου Βύρωνα.

Μιλώντας για το Δημόσιο Τομέα πρέπει να μην ξεχνάμε ότι αναφερόμαστε στο κράτος και τις λειτουργίες του. Πρέπει να έχουμε επίγνωση ότι μιλάμε για το καπιταλιστικό αστικό κράτος, το οποίο λειτουργεί ως συλλογικός καπιταλιστής και μάλιστα στην περίοδο της σκληρής νεοφιλελεύθερης επίθεσης, στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Μιλάμε για ένα κράτος που με τις λειτουργίες του, έχει σα στόχο την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της αστικής τάξης, του κεφαλαίου, και τη στήριξη και προώθηση της αστικής πολιτικής και ιδεολογίας.

Επιδιώκει την υποταγή των πολιτών όσο και των εργαζομένων στο δημόσιο τομέα, στην αστική, αντεργατική, αντιλαϊκή πολιτική.

Δεν πρόκειται για ένα ουδέτερο κράτος και δημόσιο τομέα όπως λένε οι θιασώτες της αστικής ιδεολογίας, που λειτουργεί δήθεν ανεξάρτητα για να εξυπηρετήσει τον πολίτη, που είναι χρήστης των υπηρεσιών που του προσφέρει το κράτος και για τις οποίες αυτός πληρώνει.

Το κράτος και οι υπηρεσίες του λειτουργούν με τη φιλοσοφία και τα κριτήρια της αγοράς όλο και περισσότερο. Η κοινωνική διάσταση στην πολιτική του έχει σχεδόν καταργηθεί, όλα μετατρέπονται σε εμπόρευμα παιδεία, υγεία, πολιτισμός, πρόνοια. Οι πολίτες χρήστες των υπηρεσιών αντιμετωπίζονται ως πελάτες που πληρώνουν δυο και τρεις φορές και οι εργαζόμενοι στο δημόσιο τομέα βιώνουν την λιτότητα, την ανατροπή των εργασιακών σχέσεων και τα περιορισμένα δικαιώματα.

Συνάδελφοι

Τα τελευταία 18-20 χρόνια έγιναν σημαντικές τομές και προωθήθηκαν από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ ανατροπές στα πλαίσια των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων και του εκσυγχρονισμού. Αποκεντρώθηκαν αρμοδιότητες και υπηρεσίες και μεταφέρθηκαν στους ΟΤΑ και τις Νομαρχίες χωρίς αντίστοιχους πόρους.

Όλα σχεδόν λειτουργούν στη λογική της ανταποδοτικότητας, της αγοράς και μέσα από τις συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Οι δημόσιες υπηρεσίες και κυρίως οι Δήμοι έχουν μετατραπεί σε μεγάλες επιχειρησιακές μονάδες με τους δημότες πελάτες και τους εργαζόμενους με περιορισμένα δικαιώματα.

Αυτή η πολιτική διαπερνά όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι πρόσφατη η απόφαση των υπουργών απασχόλησης για τις 65 ώρες εργασία την εβδομάδα, όπως είναι γνωστές οι αποφάσεις του Μάαστριχ, η πράσινη βίβλος κλπ.

Αυτή την πολιτική προωθούν οι κυβερνήσεις στην Ε. Ε., και λειτουργούν ως μεσολαβητές για την εξυπηρέτηση των οικονομικών συμφερόντων του κεφαλαίου και παρεμβαίνουν με την πολιτική τους, για να αντιμετωπίσουν τη βασική αντίθεση που διαπερνά την κοινωνία ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, υπέρ του κεφαλαίου.

Στη λογική αυτή παίρνουν μέτρα καταστολής των εργατικών αγώνων, βγάζουν παράνομες και καταχρηστικές απεργιακές κινητοποιήσεις, παίρνουν μέτρα για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας σε βάρος των εργαζομένων, απαγορεύουν πραγματικά ελεύθερες διαπραγματεύσεις και την υπογραφή ΣΣΕ για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο.

Ιδιαίτερα στην περίοδο της σημερινής σκληρής νεοφιλελεύθερης πολιτικής, στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της οικονομικής κρίσης που διαπερνά την οικονομία, το κράτος ως εργοδότης στο δημόσιο τομέα, γίνεται πρωταθλητής στην καταπάτηση εργατικών δικαιωμάτων, εφαρμόζει πολιτικές προσλήψεων που καταργούν ακόμη και το αστικό δίκαιο. Μέσα από τα προγράμματα στείτς της μαύρης ανασφάλιστης εργασίας, μέσα από τις συμβάσεις έργου και το δελτίο παροχής υπηρεσιών ΤΕΒΕ, όταν ο εργαζόμενος καλύπτει πάγιες και διαρκείς ανάγκες, πράγματα που απαγορεύονται από την νομοθεσία. Χιλιάδες εργαζόμενοι απασχολούνται πλέον και στο δημόσιο με διάφορες μορφές συμβάσεων ακόμη και μιας ημέρας απασχόλησης.

Το ίδιο το κράτος παραβιάζει τους νόμους και δεν τους εφαρμόζει, ανοίγοντας το δρόμο για αντιδραστικές ανατροπές που μεγαλώνουν το βαθμό εκμετάλλευσης των εργαζομένων, μειώνουν το εργατικό κόστος, αναπαράγουν το ρουσφέτι και τις πελατειακές σχέσεις.

Απέναντι σε αυτή τη βάρβαρη πολιτική, που μας γυρίζει στον εργασιακό μεσαίωνα, τι κάνουν τα συνδικάτα; τι κάνουν οι διάφοροι σοφοί, είτε εργατολόγοι, είτε νομικοί, παρεμβαίνουν και πώς;

Δυστυχώς χρόνια τώρα η ΑΔΕΔΥ κινείται στα πλαίσια της αστικής πολιτικής, αποδέχθηκε τα ιδεολογήματα των κυβερνήσεων, στήριξε ή ανέχθηκε πολιτικές σε βάρος των εργαζομένων. Λειτουργεί μακριά από τις ανάγκες των εργαζομένων. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είναι ξεκομμένη από τους εργαζόμενους, λειτουργεί ως το μακρύ χέρι των κομμάτων και των κυβερνήσεων που εναλλάσσονται στην εξουσία.

Τι έκανε για τη μαύρη εργασία των στείτς; αρνείται να πάρει μια αγωνιστική πρωτοβουλία και να εμποδίσει αυτές τις προσλήψεις, για να μην πω ότι μια μερίδα συνδικαλιστών παίρνει μέρος σε αυτά τα παιχνίδια στη λογική των κάθε φορά δικών μας παιδιών.

Μπορούνε οι εργαζόμενοι να αλλάξουν το σημερινό τοπίο και μέσα από ποιους δρόμους; Υπάρχει Ελπίδα;

Χρειάζεται να ξαναγεννηθεί και να βρει τον ταξικό του προσανατολισμό το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Τα συνδικάτα να γίνουν εργατικές ενώσεις που να ασκούν εργατική πολιτική για τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Να κατακτήσουν μια ανεξάρτητη αυτοτελή ταξική εργατική δομή και λειτουργία, να πάψουν να είναι ιμάντας μεταβίβασης της πολιτικής των κομμάτων, των κυβερνήσεων και των εργοδοσίας.

Να στηριχθούν σε μια νέα ταξική αγωνιστική ενότητα των εργαζομένων, κόντρα στη μέχρι σήμερα λογική της παραταξιοποίησης και της κομματικής περιχαράκωσης. Να στηριχθούν σε λειτουργίες άμεσης δημοκρατίας και της ανόθευτης απλής αναλογικής, χωρίς την παρουσία δικαστικών αντιπροσώπων στις εκλογικές διαδικασίες τους, να περιορισθεί η δυνατότητα των αποφάσεων από τις διοίκησης και το κέντρο βάρος να δοθεί στο κύτταρο του συνδικαλισμού που είναι το πρωτοβάθμιο σωματείο. Να ανοίξουν τις πόρτες τα συνδικάτα στη νέα βάρδια των εργαζομένων με τις ευέλικτες μορφές απασχόλησης.

Με αυτή την ματιά και αυτή την πολιτική οι αγωνιστικές παρεμβάσεις στους ΟΤΑ, αντιμετωπίζουμε και προσεγγίζουμε το θέμα των Σ.Σ.Εργασίας στο Δημόσιο. Με αυτή την πολιτική αναπτύσσουμε την ανεξάρτητη εργατική δράση μας και έχουμε αποτελέσματα στα σωματεία που έχουμε εκλεγεί από τους εργαζόμενους και έχουμε την πλειοψηφία.

Το σημερινό νομικό πλαίσιο για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης στο δημόσιο όχι μόνο είναι ανεπαρκές, είναι αντιδραστικό, απαγορεύει την πραγματική ελεύθερη διαπραγμάτευση για τους όρους αμοιβής και εργασίας στο Δημόσιο.

Το σ.κ πρέπει πιο δυναμικά να διεκδικήσει αυτό το δικαίωμα.

Είναι απαράδεκτες και εν τέλει αντεργατικές οι πρακτικές, που συμβαίνουν με τους ειδικούς λογαριασμούς, τα ειδικά επιδόματα σε διάφορες ομοσπονδίες. Γιατί αυτές οι πρακτικές, που είναι κάτω από το τραπέζι πολλές φορές, δε διαμορφώνουν όρους ίσης αμοιβής και εργασίας, είναι νερό στο μύλο των αντεργατικών πολιτικών των κυβερνήσεων.

Θέλουμε Σ.Σ. Εργασίας που να καλύπτουν όλους τους εργαζόμενους στο Δημόσιο ανεξάρτητα από σχέση εργασίας. Όχι μόνο για τους μόνιμους αλλά για όλους. Για το μισθό, το ωράριο, τον τρόπο πρόσληψης, τους όρους συνταξιοδότησης κλπ.

Δικαίωμα διαπραγμάτευσης πρέπει να έχουν όλες οι βαθμίδες του σ.κ. Από την ΑΔΕΔΥ, την Ομοσπονδία μέχρι το πρωτοβάθμιο σωματείο.

Η ΑΔΕΔΥ διαπραγματεύεται και υπογράφει εθνική γενική σύμβαση που διασφαλίζει τα ελάχιστα κάθε φορά ενιαία δικαιώματα των εργαζόμενων σε όλους τους φορείς του δημόσιου ανεξάρτητα από την σχέση εργασίας.

Η Ομοσπονδία διαπραγματεύεται και διεκδικεί τη διεύρυνση αυτών των δικαιωμάτων, ανοίγοντας νέους δρόμους, με βάση τις ιδιαιτερότητες του κάθε κλάδου, αλλά και με βάση την ανισόμετρη ανάπτυξη του εργατικού κινήματος από κλάδο σε κλάδο.

Το πρωτοβάθμιο σωματείο και αυτό έχει το δικαίωμα να υπογράψει επιχειρησιακή σύμβαση με τον επιμέρους εργοδότη, πάνω από τους όρους της εθνικής και κλαδικής σύμβασης.

Στην κατεύθυνση αυτή χρειάζεται να γίνουν και οι αναγκαίες νομοθετικές παρεμβάσεις. Να αλλάξει ο 1264/82, να αλλάξει η νομοθεσία για της Σ.Σ. στο δημόσιο,

Στρατηγικός στόχος πρέπει να είναι ενιαία συνδικάτα σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Ένα σωματείο, μια κλαδική ομοσπονδία ανά κλάδο μια ενιαία τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση.

Συνάδελφοι

Με ποια κριτήρια καθορίζεται ο μισθός; Τι γίνεται με αυτούς που δουλεύουν σε βαριές και ανθυγιεινές εργασίες; Ποια σχέση έχει η κατοχή του πτυχίου η προϋπηρεσία από τον ιδιωτικό τομέα που σήμερα δεν αναγνωρίζεται μισθολογικά; Με αποτέλεσμα να εργάζεται κάποιος στον ιδιωτικό τομέα δέκα και παραπάνω χρόνια και όταν διορίζεται στο δημόσιο να αναγνωρίζεται η προϋπηρεσία για το διορισμό του, ενώ μισθολογικά να πληρώνεται σα να εργάζεται πρώτη φορά.

Για τις Αγωνιστικές Παρεμβάσεις στους ΟΤΑ κριτήριο για τη διαμόρφωση του μισθού πρέπει να αποτελούν: το κόστος ζωής για να μπορεί να ζει ο εργαζόμενος με αξιοπρέπεια, η ιδιαιτερότητα της εργασίας, η οικογενειακή κατάσταση, η προϋπηρεσία, ανεξάρτητα εάν είναι στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα, το πτυχίο.

1.400 ευρώ κατώτερο εισαγωγικό μισθό. Όχι επιδόματα ενιαίος μισθός που το σύνολο του υπολογίζεται σε δώρα, επίδομα αδειας, σύνταξη.

Οι εργαζόμενοι που εργάζονται σε ανθυγιεινές εργασίες να έχουν διαφορετικό μισθό και όχι επίδομα. Να εντάσσονται σε διαφορετικά μισθολογικά κλιμάκια, να παίρνουν με λιγότερα χρόνια εργασίας πλήρη σύνταξη. Σήμερα για παράδειγμα πρέπει να εντάσσονται στο 14 Μ.Κ και να περνούν πλήρη σύνταξη 58 χρόνων με 28 χρόνια εργασίας και να μην υπολογίζεται η σύνταξη με τριακοστά πέμπτα που ισχύει σήμερα.

Να διευρυνθούν οι ειδικότητες και τα επαγγέλματα που ανήκουν στα Βαρέα και να επεκταθούν στο δημόσιο.

Να καταργηθεί η εργατική εισφορά. Κράτος και εργοδότες να πληρώνουν για τη σύνταξη και την περίθαλψη.

Με αυτή τη λογική οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις στους Ο.Τ.Α., παρά τα λάθη και τις αδυναμίες μας, δίνουμε καθημερινά τη μάχη και έχουμε αποτελέσματα.

Κόντρα στις αντεργατικές πολιτικές, και μέσα από την ανεξάρτητη ταξική δράση και αγωνιστική ενότητα των εργαζομένων, με πολύμορφες κινητοποιήσεις διάρκειας έχουμε ανοίξει ορισμένους δρόμους προς όφελος των εργαζόμενων και του σ.κ.

Στο Δήμο Νέας Ιωνίας μέσα από πολυήμερες κινητοποιήσεις από τις αρχές της δεκαετίας του '90 το σωματείο επέβαλε οι εργαζόμενοι στη Δημοτική

Επιχείρηση να πληρώνονται με τον ίδιο μισθό των αορίστου χρόνου στο Δήμο. Παρά το γεγονός ότι αυτό δεν προβλέπεται από τη σύμβαση. Η στάση και ο αγώνας του σωματείου υποχρέωσε την τότε Δημοτική Αρχή να αποδεκτεί το δίκαιο αυτό αίτημα.

Στο Δήμο Βύρωνα όπου η Δημοτική Επιχείρηση απασχολεί 195 εργαζόμενους, οι οποίοι καλύπτουν εργασίες του Δήμου, καθαριότητα πράσινο, γραφεία κλπ αμείβονται με την κατώτερη σύμβαση της ΓΣΣΕ, το σωματείο μέσα από ένα διαρκή αγώνα και με κινητοποιήσεις υποχρέωσε τη Δημοτική Αρχή να αναγνωρίσει το δίκαιο αίτημα των εργαζομένων και να υπογράψει μνημόνιο συμφωνίας, γιατί σύμβαση δεν προβλέπεται, απαγορεύεται, να υπογράψει το πρωτοβάθμιο σωματείο μονίμων υπαλλήλων για τα μέλη του που εργάζονται στη Δημοτική Επιχείρηση και για πρώτη φορά στην ιστορία των Ο.Τ.Α. θα δοθούν αυξήσεις κατά 85% πάνω από τη σύμβαση της ΓΣΣΕ. στους μισθούς και τα μεροκάματα των εργαζόμενων στην Δημοτική Επιχείρηση αναδρομικά από 1/1/2008, χωρίς να παραιτούμαστε από το αίτημα, η κλαδική σύμβαση της ΠΟΕ ΟΤΑ να καλύπτει και τους εργαζόμενους στις Δημοτικές Επιχειρήσεις.

Συνάδελφοι και φίλοι

Με αυτό τον τρόπο δίνουμε εμείς καθημερινά τη μάχη στους χώρους δουλειάς. Με υπομονή, επιμονή, γνώση, χωρίς ταλαντεύσεις, σε σύγκρουση με την κυρίαρχη πολιτική και δημιουργούμε ρωγμές. Όχι μόνο αντιστεκόμαστε και μπαίνουμε εμπόδιο στις αντεργατικές πολιτικές, αλλά ανοίγουμε δρόμους για νέες κατακτήσεις, δεν περιμένουμε να ωριμάσει η επανάσταση, δεν αρνούμαστε τον πολιτικό αγώνα, παλεύουμε για τη μείωση του βαθμού εκμετάλλευσης των εργαζόμενων στις σημερινές συνθήκες του καπιταλισμού, στην προοπτική μιας άλλης κοινωνίας.

Δεν έχουμε αυταπάτες για το ρόλο, τα όρια της ΑΔΕΔΥ, της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και του κομματικού συνδικαλισμού.

Δεν υποστηρίζουμε ότι αγωνιζόμαστε μόνο εμείς.

Μέσα από ανεξάρτητους ταξικούς συντονισμένους αγώνες μπορούν οι εργαζόμενοι να έχουν κατακτήσεις. Η ταξική πάλη δεν είναι ενιαία και ευθύγραμμη.

Με ταξική αγωνιστική ενότητα και ενιαίο μέτωπο πάλης, μπορούν να επιβάλουν οι εργαζόμενοι, πραγματικές συλλογικές συμβάσεις στο Δημόσιο για όλους τους εργαζόμενους ανεξάρτητα από σχέση εργασίας.

Που να καλύπτουν τις σύγχρονες ανάγκες, τα δικαιώματα και τις δυνατότητες της εποχής και όχι τα όρια που καθορίζει η καπιταλιστική οικονομία.